

בעזרת השם יתברך

ספר
מסגרת השלחן
על שחיטה וטריפות

חודש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

מסגרת השלחן

על שלחן הטעור יור"ה דע"ה אס"ף מקבלזאל על חר כרעא ממאי דהרו"ר
 חכימיוא בעלה ותושיה חדש"ס לבקר"ס איהו כי קרו מרכנן קשיו העומדים בין
 המשפט"ס ומאורים כשמש כלהרים וכפרט שס כטנא טרפות נדה אבל
 ועלה בקב"ץ ופנה לסו"כ בב בהלכות שחיטה טרפות כשר כחלב תערוכות מאכלי גויס
 נדה מקואות ביקור חולים קריעה אנויות אכלות ועומאת כהן ועוד עולו"ת כללות
 שמש ואחר ש"ות אשר נדרשתי מקבי דפו"ס כדת"א ונה"ר דע"ה דיתבי כיני
 רכו" רובס להלכה למעשה וסדר הגט והחליצה מלקט מרכנן סבורא' דהיו
 לנו לעינים רכנים וגאונים בני האיתנים לאורך ולרוחב לתועלת התלמידים כמנוי
 ולמעט לנו על פני טר"ס לחפש ולבקש כספרי רבי רב המנוינים כהלכה ומעלה
 ארוכ"ה לרגל המלאכה גמר מ"כה מ"כה מאתי כחוב"רת מעמ"ק הכרכה

מנחם בן מלכה

הנעיר מנחם עזריה מאיר קאסטילנובו ס"ט

Livorno 1840

פה ליוורנו יע"א

שנת שמרני אל כי חסיתי כך לפ"ק

מ"ד אליעזר מנחם אומולינגי הי"ו

מדפיס ומוכר ספרים

Con approvazione.

ושחט ואח"כ נמלך לשחוט עוד אחרת צריך לחזור ולכבד
וזה כבוד עכ"ל וכו' ו' דלקמן חיירו בקתם ולא בממלך
ולכן א"ל לחזור ולכבד .

שם דין ז' הו' לפני הרבה וכו' . וה"ה אם
היה לפניו אחת ואחר שכירך קודם
ששחט הכיאו לפניו אחרות דה"ל לחזור ולכבד אחרונים
וכל זה מייירי בקתם וטעמא דכל שיש לפניו עדין
כראת דהוא קבוע לשחוט .

עוד שם ולכתחלה וכו' . כתבו רש"ל והב"ח
ואחרונים דבשוחט מתא הקבוע לשחוט
לעולם דעתו על כל מה שיכיאו לו אפילו מב' מינים
דה"ל לכבד כל זמן שלא שח בכתיס . ושוחט שהיו
לו הרבה עשיות לשחוט וכירך בתחלת השחיטה וכו'
היש אחר ולקח מאלה העשיות לשחוט צריך אותו אחר
לכבד הל"ט סי' קט"ו והוא כבוד .

שם דין ח' ושכח וכיסה וכירך וכו' . ועל
הכיסוי הב' צריך לחזור ולכבד
מאחר דש"ח והיה סבור שלא ושחט עוד וה"ה אם
טעה בדיון שהיה סבור דצריך לכסות ולכבד בין שחיטה
לשחיטה ולא כיון לפטור כיסוי הב' בכרעה הראשו'
דצריך לחזור ולכבד פר"ח אבל אם השכחה היתה בלו
שום כונה כלל אלא ששכח וכיסה בקתם א"ל לחזור
ולכבד ובכל הכי גוויי א"ל לחזור ולכבד על השחיטה
דהרי בשעת כרעה היה דעתו לשחוט עוד שואחרונים .
ועיין בעט"ז דחילק בין שכחה לשכחה וכו' דאין לחלק
וכדברי הט"ז ועיין שם ח' ותכ"ש ס"ק ל"א ול"כ דס"ל
דלא וכרך לא על השחיטה ולא על הכסוי ונלע"ד
בדכתיובתא .

שם לשון מור"ם מבסח דם החיה וכו' . ואע"ג
דקי"ל דצריך לברוק ריאת החיה קודם הכיסוי
אינו הפסק דהוי טורח המטה וכשחיטה אריכות דמיירא
ודלא כהש"ך שבת דישחוט תחלה בהקמה ואחר כך
יבסח דם החיה הכל יותר טוב לשחוט בהקמה תחלה
ואח"כ החיה דלובה כ"כ הפסק בין שחיטה לשחיטה
פר"ח ואחרונים .

סימן כ' דין א' שבסוף הקנה למעלה מהר"ז
ומהר"ל ואחרונים העלו דלא
להכשיר למעלה מטבעת הגדולה (והפר"ח כת' דאין
לנו אלא פסק מרן) ועכ"פ בהפמ"ר וכוונת הסכימו
כלם להחיר בדבריו מרן ועיין בשו"ת זקן אהרן סימן
קנ"ד ושו"ת רשב"ץ ח"א סי' ט"ו ושו"ת מטה יוסף ח"ב
י"ד סי' ו' . ואם נמלאת חתיכת טבעת דבוקה על
פני הסכין עיין שו"ת יעבץ ח"ב סי' קל"ז ושו"ת עה"ג
קכ"ב ושו"ת כ"ש ס"ט ועמ"ש לקמן בסו' הסימן :

שם לשון מור"ם ובעיף למטה בקנה כמו בושט .
יעיין בלשון הש"ך ס"ק ד' ולמעלה בקנה
בעיף לא כיהר מרן מה דינו ופשוט הדבר דהיינו
מיספויי כובע ולמטה כמו בכמהמה כה' . וטוב לשחוט
במהלך הט"ח ובכמהמה עד שכלת האון אחרונים .

שם דין ב' ולמטה עד הזפק . ר"ל עד גגו של
זפק ולא גגו בכלל אחרונים ויש
סימן להבחין אם שחט בגגו של זפק דאם נראה עוד
לכן כירוע שנבע בו לפי שהארום מלוי יותר בושט
מכחון מן הלכן והלכן יותר ארוך מן הארום ועוד סי'
דכנג הזפק חין בו כ' עורות במע בושט אחרונים .

ועוף שאין לו זפק כגון אווזא עד בין האנפוס
כדכתב מור"ם והיינו עד הגוף הרב .

שם דין ג' זיה"ל לשוחט מן העורף . פי' דאם
החזיר הסימנים כשר ואם לאו פסול
ובהא לא אמרינן (כיון דהוא דבר רחוק) דאם ירע
שחך הסימני' אפילו לא החזירם כשר כמו בדישא
דשחט מן הצדדין דאם ירע ששחטם קודם המפרקת
אפילו לא החזירם דכשר ועיין בט"ז ש"ך ופר"ח על
לשון מרן דכת' והוא שהחזיר וירע וכו' דהעלו דאם
החזיר הסימנים אפילו שלא ירע קודם שרי אף לכתחלה
ואם חתכם קודם המפרקת ולא החזיר שרי כירעכר
זעיוש כאורך .

ומנהגיניו פה פאדוכה אף אם חתך המפרקת
אחר הסימני' להטריף כמ"ש מור"ם
סי' כ"ד דין ה' ועמ"ש דהבאתי מנהגי' שונים .

סימן כ"א דין א' הקנה והושט וכו' . כתב
מהר"ו קנה הוא הקרום
שכפנים הגרגרת המחבר את הטבעות וחד אבל
טבעות עצמן נקראים גרגרתורכו של א' במוטוסינו
דוקא רוב הקנה מתחת הקרום ולמטה ולא רוב הגרגרת
דהיינו עובי הטבעות עכ"ד וכן פירש' בפ"ק דחולין
דף י"ח דקרום שכתוך הטבעת המכסה אותו מכפנים
מקרי קנה ע"כ וזה הקרום כלו שוח ואין בו שום עובי
וכי קתני ביה רוב ר"ל רוב חלל אבל בגרגרת שייך ביה
רוב עובי או רוב חלל פר"ח ואחרונים ועיין לקמן סימן
כ"ד דין ו' כוס' ל"ד דין א' דבגרגרת אינה ערופ' אם
לא נפסק רוב עביה ורוב חללה הגהות כז' מהר"ה הקדוש
מהר"ל חוק זיע"ז מפאדוכה :

עוד שם ורוב שנים וכו' . כתבו האחרונים כשם
מהרמ"ץ סי' נ"ו דאם נשחט הקנה
כלו והושט נשחט עוד החיטון כלו ועוד הפנימי לא
נשחט רובו ש"ל לאסור ע"כ וכתב הפר"ח דיפה כתב
והכיאוורש"ל וב"ח וש"ך וצריך להזהיר (כל דוק בכמהמה
דבעינן רוב שנים) השוחטים על זה .

עוד שם אפילו כחוט השערה דיו . ונהנינן
להצריך רוב הגראה לעינים דוקא ע"י
דאיה ולא ע"י מדירה מהר"ו וע"י וכן מוכח לשון רש"י
ומרדכי ואגודה ואין להקל אפילו בהפמ"ר פר"ח וכוה"ז
ותת"ש ואחרונים וגם כו הרדב"ז הוקל בדבריו מרן
והרשב"א והר"ן והרב מ"כ אית א' הכיאו דהשינו על
הפר"ח נלע"ד דאין להקל אש"ר ר"ת אחד בעוף שנוט
בכמהמה דהיינו רוב א' בעוף רוב כ' בכמהמה כאשר ר"ת
למפרע רובו של א' כמוהו כאשר טויתוך בני' רוב א'
עוף ורוב כ' בכמהמה הר"ן ובעל הטורים .

שם דין ג' כשנים או בשלשה מקומות . מיהו
כדלא שחה ולרדיון צריך שלא ישהה
אפי' כ"ש וככה' דעכשווי נהגו להטריף אם שחט כב'
או כג' מקומות . אף שידע כדאי שלא הנביה ידו
ואפילו כירעכר והפר"ח בק"א חלק עליו וגם רש"ל
והט"ז ס"ל דכל זמן שלא פסק מלשחוט או הנביה
הסכין להכשיר וכ"כ גם הש"ך והכי נהוג ועיין לקמן
סי' כ"ג דין כ' מש"ש .

סימן כ"ב דין א' בעוף צריך לשחוט הרודין
כתבו האחרונים דאפילו
דעתו בשעת שחיטה לנתחו אבר אבר הואיל ודרבו
לזאתו שלם חיושין היולמה ממלך עליה ויגלוה שלם
ובתכ